

Landskap: Småland Upptecknat av: Maria Hall
 Härad: Sunnerbo Adress: Stensnäs, Ryssby.
 Socken: Ryssby Berättat av: Maria Hall och O. Hall
 Uppteckningsår: 1932 Född år 1878 i

Uppteckningen rör	sid.
Visa: Husarhustrun.	1.
" Helga Fägersköld.	6.
" Du har diamanter och pärlor.	9
" Minnesversen vid barnets säng.	10.
" Varför är himlen mulen.	11.
" Min gamla mor.	13.
" Sjömansvisa.	15.
" Var hälsad du glada landstormman.	16.
" Husaren w hemkomst.	19.
Busen Kissa Kajsan.	22.
Om barnet och hunden.	24.
Verser diktade av en ung man te en lidande gift kvinna med en gammal gubbe, - hon var ung.	27.
Minnesvers.	28.
Gubben i Långhult.	29.
Anekdoter.	31-32.
Den stolta herrgårdsfrun och Hin Onde.	33.

4774

Dagsverkarna och rättaren.

Vaggvisa.

Visa:Goddag min sköna flicka....

sid.

35.

37.

38.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

—*—

4774

Norratorp den 29/2 1932

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Tack för brevet, sänder idag in uppteckningar, som jag gjort, och vore nu roligt för mig om det är till nytta för oss på båda hållen. Det var ju mycket i denna folkminnestävling, som jag besvarat förr då jag skrivit och kunde därför ej i år upprepa detsamma, för det är väl ej lovligt, annars var det mycket som jag kunnat svara på, men som jag nu icke gör. Är tacksam om

Lektor Elgkvist så meddelar mig resultatet av folkminnestävlingen, då den varit och slutar jag med största

Högaktning

Maria Hall

4774

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

1

Husarhustrun.

I låga ryttartorpet vid höga Hunneberg
Där satt en ensam kvinna, likt snön var hennes färg
Och tåren föll på linet på vilket tungt hon spann
Å långsamt uti spisen den råa veden brann.

Med förklädssnippen trasig hon sig i ögat tog
Visst är det 10 år sen min Ola från mig drog
Uti den Polska fejden men ej ett enda ord
ja hört från honom sedan, visst ligger han i jord.

Visst är han från mig tagen med kulor älla svärd
och borta är min glädje, min stolthet och mitt värn
Och gossen som vi hade när han tog hemifrån
den haver Herren tagit och jag väl sörja må.

4774

Att sitta övergiven är in å ut som ja
Det är att bittert provas av ödets hårda lag
Jag redan är förgråten och bruten är min kraft
Och liten är den glädje som jag i världen haft.

Ett år vi levat samman blott ett när kriget kom
och uti evig ängslan min glädje byttes om
Var natt i mina drömmar han blodig för mig stod
Och sedan dog den lille, då svek mig allt mitt mod.

Dock höll jag modet uppe i flera vintrar än
ja tänkte att jag skulle få återse min vän
det talades om segrar som unge Kungen vann
att freden skulle komma, så tänkte jag ibland.

Men freden kom dock aldrig, ej hälsning eller bud
kanhända att han lever å harmig glömt, O, Gud
Den tanken var mig bitter och utsäglig
Om bergen ville falla och falla över mig.

Så kvad den arma Elin en bister vinterkväll
Och såg sig om bedrövad uti sitt lugna tjäll
Då hördes steg därute, hon knappt sig resa hann,
förrän i stugan träder en ståtlig riddersman.

Skriv endast på denna sida!

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

2

God afton så han sade, god afton och Guds fred,
Jag kommer ifrån kriget och från det rätta led
Och tröttnat har min gängare, I lånar mig väl hus
Och låter mig få sova hos er till dagens ljus.

Förvånad hörde Elin den granne herrens ord
Jag är en fattig kvinna och ensam på vår gård,
Har ingenting att bjuda en så förnämer gäst
Behövs väl inte heller, blott foder till min häst.

Jag foder har tillräckligt sen vargen rev min ko
En sådan ståtlig Herre man ej om ont kan tro
Och vågar därför be ens nåd att sitta ner
Jag går ut en vändning och efter hästen ser.

Bliv kvar min goda kvinna, det har jag redan gjort
Ty utan lov en krigsman tar för sig på var ort
Ni kommer dock från kriget bröt Elin häftigt ut
Det gör jag raka vägen, nu är det äntligt slut

Om annat lät oss tala, ja är på kriget mätt
Här har ni ganska trevligt, här är så fint och nätt
Och själv i bästa åren det synes att ni är
Hur kommer sig ni ensam ni så vill sitta här.

Det är väl Herrens vilja hans lag men inte min
Ty hårt jag blivit straffad, men säkert än mitt sinn
Min man har gått i kriget och säkert är han död
Jag har ej hört det minsta av honom i min nöd.

Man bör ej tro det värsta var Riddarmannens ord
Ty har han även fallit, så finns det män kvar
En kvinna som en krigsman bör taga sig för sed
För det första gifta sig å göra klart besked.

För Guds skull käre herre, nej tala inte så,
Min Ola vill ja trogen igenom livet gå
Men om er egen Ola sin tro mot eder bröt
Då vill jag dö min herre och rösten Elin tröt.

Gråt ej sa riddarman med en förändrad ton
Vad tjänster han förrättat vid Lilliehöksskvadron
Som Riddare benämndes å kallades han Lod
Den karlen vill jag minnas, det var en man omä mod.

På mina knän ja beder välsingnade ers nåd
Vet ni om honom mera, ack ja ett tappert dåd
Som uti Sveriges hävder kanhända får ett rum
Han räddade sin konung i träffningen vid Stunn.

4774

Förvissad jag mig känner å vet att det är så
En blixst såg därvid lysa i Elins ögon blå
Ja har han räddat Kungen, så höves mig ej gråt
Han har mig varit trogen, min Ola, mig förlåt.

Det gör han af allt hjärta skrek Riddarmannen bård
Och slöt den arma kvinnan intill sitt bröst av stål
Du är en ärlig kvinna och åt mig alltför god
Fast av din Ola blivit Ryttnästare Silverlod.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

5

4774

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

6

Helga Fägersköld.

Uti en dyster mörker cell
Tillbringar jag min julekväll
Jag tänkte då på flydda dar
Då ja som drottning firad var.

Min fångkost klagar jag ej på
Den kunde nog räckt till för två
I så fall ja lider ingen nöd
Med tårar fuktar jag mitt bröd.

Mitt möblemang är en trebent stol
En ekeplanka, mitt julebord
I taket lyser en lampa matt,
Som visar mig när det är natt.

Ej någon stjärna där blinkar in
För att upplysa mitt mörka sinn
En ständig natt det är i min själ
Gud hjälpe mig arme syndaträl.

4774

Ty natten slutar visst ej för mig
Ej solen skiner mer på min stig
Ty kvinnans värde jag ej mer får
Och aldrig läkas mina sår

Jag har förvärvat min kvinnorätt
En skamfläck satt på min höga ätt
Ty häktad sitter jag för ett brott
Som sen ja erkänt mig ha begått.

Med Evert har ja ju ock fått slut
Det anade ja långt förut
Då våra planer så misslyckat sig
Då ville han ej hava mig.

Av nåd vår son Herren tagit har
Han slipper skammen för mor och far
Farväl min Evert nu är du fri
I himlen kanske råkas vi.

O, Evert, Evert ja älskar dig fast du
Fast du så grymt har bedragit mig
Fast jag sitter för din skull här
Så är du alltid mig lika kär.

Skriv endast på denna sida!

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

7

4774

Nu vill jag sluta min dystra sång
Mitt fängelse tar väl slut en gång
Ty ingen glädje det finns för mig
Om ej det snart här ändrar sig.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

8

Du har diamanter och pärlor.....

Du har diamanter å perlor
Du har allt vad en yngling begär
Du har ock de vackraste ögon
Säg min vän, önskar du mer.

Jag var en uppriktig flicka
Jag var på mitt sjuttonde år
Då blef ja af en gosse bedragen
Sedan honom mitt hjerta jag gaf.

Och jag har varken fader alla moder
Jag är ensam på den ensliga stig
Därföre min gosse jag beder
Att du aldrig skall bortglömma mig.

Nu får jag väl sluta min visa
Ty jag orkar ej sjunga den mer
För det hjärtat är hårt som de stenar
Som ligga kring Sinai berg.

4774

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

10

Minnesversen vid barnets säng.

Sof min älskling, sof nu stilla
I natten mörk änglar skydda dig min lilla
I natten mörk långsamt nattens stunder sinna
skuggorna försvinna
Kärleken alena vaken i natten mörk.

4774

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

11

Varför är himlen mulen.....

Varför är himlen mulen solen ej mer så klar
Varför är dagen kulen som förr den så sallan var
Varför ej rosor dofta mer som i soljus vår
Varför så ofta, ofta glädjen så lätt förgår.

Varför skall livet svinna så fort som en dröm.
Kanske man snart skall finna sig ensam och även glömd.
Varför skall ödet skilja vän ifrån vän ibland.
Varför skall dödens vilja slita så många band.

Bäst som man skönast hoppas
Och hjertat av glädje slår
Blommorna börjat knoppas ,skönt uti livets vår
Då kommer vintern kalla, vintern med is och snö
Gulnade löf som falla, blommorna som vissna ä dö.

Varför skall löften brytas, löften som jämt skall bestå
Varför skall vänskap knytas, den glömmas så lätt ändå
Varför skall döden rycka blomstrande ungdom bort
Brud ifrån brudgum, ~~sväla livet~~ ^{sväla endast på denna sign} det är så kort.

4774

Varför skall ögat täras
av saknad och sorg ibland
Men det en gång skall våras
för mig uti fridens land.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

12

4774

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

13

Min gamla mor.

Långt från storstadens brus
Står bland stenar och grus
I en gammaldags gata ett gammaldags hus
Där bott mången år sedan ungdomens år
En gammaldagskvinna med silver i hår
Och just hon är min mor
Som har lett mina steg sen ungdomens dar.

Hon ständigt i tankarna följer min väg
När på vandrarestigen jag drar
Vad hon offrat för min skull av livet som bjöds
Det förstod jag ej för än jag blev stor.
Vad hon jett är mig kärt
Hon det goda mig lärt.
Det finns ingen som är som min mor.

4774

Mången kvinna jag sett sedan vägen mig lett
Uti världen den mig sorgerna gett
Fastän skönhet de fått och rikedom nått
Hon främst bland dom alla dock alltid har stått.
Och just hon är min mor
Som har lett mina steg sedan barndomens lyckliga dar.

Hon ständigt i tankarna följer min väg
När på vandrarestigen ja drar
Fast de kläder hon bär äro slitna som få
Och blott fattigdomen hos henne bor.
Här jag lärt mig förstå, att i livet ändå
Finns ingen som är som min mor.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

14

4774

Sjömansvisa.

En sjöman var min make, en sjöman var min man
Han for ut på vida havet, å kommer aldrig mer igen.

Men när det bliver sommar och när det bliver vår
Så skall vi plocka blommor å strö på mörkblå våg.

Det värsta man kan tänka är mina barn de små
De ropar kära mamma, var är vår pappa då.

Johan vilar på sjöbottnen, en grav så mörk och kall
Å kommer aldrig mer tillbaka förrän vi alla träffas skall.

Och hör ni flickor alla som än ogifta gå
Tag ej en sjömansgosse, för ni får allt för tidig sorg.

Om någon önskar veta vem visan diktat har
Det är en sjömansänka med sina fem små barn.

4774

Var hälsad du glada landstormman.....

Var hälsad du glada landstormman fallira
Nu haver du fått visa va du kan fallira
Visat vad du lärde
Uppå gamla ladugårdsjärde
Där du gick över daggstänkta berg fallira.

Ryggen du skall hålla rak fallira
Magen du skall skjuta bak fallira
Bröstet i en båge
Ja, ja tror du kommer håg dä
När du går över daggstänkta berg fallira.

Din gumma du ej fått ta med fallira
Men du har haft det lika bra för det fallira
Ty flickor hela raden
Har du skaffat dej i staden
En å annan på daggstänkta berg fallira.

4774

Om någon tid så klagar mången mö falllira
Nu vull ja varken leva älla dö falllira
Med vemod uti sången
Sjunger hon nu om den gången
När hon gick öfver daggstänkta berg falllira.

Snart hörs en röst så späd och fin falllira
Min fader han va landsstormsman falllira
Å blir ja stor och kraftig
Och liksom han manhaftig
Går jag över daggstänkta berg falllira.

Vår fana den vi bära så kavat falllira
Utaf våran? lifven stjerngranat falllira
Med spänstigt sträckta vader
Som gör var flicka glader
Går han fint över daggstänkta berg falllira.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

17

Maten man bestått, den smakar gått fallira
Fast inte lilla nubben vi ha fått fallira
Ty överheten sade
Att inte då va bra då
Gå på sne över daggstänkta berg fallira.

Hur än i världen den skall gå fallira
Vi lita ju ändå alla på fallira
Att blir det någon fara
Skall Milton skivan klara
För oss alla på daggstänkta berg fallira.

Ett leve för hela vårt befäl fallira
Vi bringa nu af hjerta och af själ fallira
Till slut nu uti sången
Tacka vi för denna gången
Tills vi träffas på daggstänkta berg fallira.

4774

Husarens hemkomst.

Och husaren han kommer i från främmande land
Han kom direkt i från kriget
Det första han talade så frågade han
Om hans älskarinna lever ännu.

Visst lever din älskarinna och har det ganska bra
Ty hon firar sitt bröllop idag
Då red husaren fortare än småfåglar fly
Ty han ville sin vän återse.

Och tänken eder alla när husaren kommer fram
Till sin älskarinnas ståtliga hem
Där hundratal personer uti bröllopskläder gå
Och bland dem han sin egen återser.

Och invid brudens sida står en ståtlig man
Och i handen han höll en blomsterkrans
Så fin. Husarens hjerta af högmod brista må
Ty han kände igen sin egen broder Frans.

Och husaren han ropade sin broder vid namn
Och till Elin han skyndade hastigt fram
Stackars Elin glömde att hon i bruddräkt stod
När hon skåda fick sin förre fästeman.

Så lyfte han Elin på ryggen af sin häst
Och de redo till grönskande lund
Där alla fåglar kvittrade så gladeligt på sin kvist
För sin lycka som de väl hade mist.

Och invid en källa der stannade han sin häst
Och de älskede de sätter sig ned
Det talades om kärlek ,om forna dagars fröjd
Och med Albert hon kände sig så nöjd.

4774

Nej aldrig kan du ändra den saken som skall ske
Ty din brudgom ja känner allt för väl
Och jag blev förskjuten i mina unga år
Den flickan mitt hjerta aldrig får.

O, Albert, hon sade, det bästa för oss ä
Att tillsamman i grafven vila få
Där inga falska människor bedraga oss
Men ock vårt bröllop i himmelen skall stå.

Så slöt hon sina ögon och fatter Alberts hand
Och mot bröstet hon siktar en pistol
Och inom några ögonblick de skarpa skotten föll
Och de älskade de bada i sitt blod.

Nu vila de i grafen på Romberga kyrkogård
I en kista som tillredd är för två
Och i den kistan nedlades kransen utaf guld
Som så snart skall förvandlas till mull.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

21

Busen Kissa Kajsan.

Busen Kissa Kajsan hade två oägta barn, så hände det att Kajsa va på ett läsemöte. Prästen höll tal och deribland förmanade han Kajsa för det leverne hon fört och ställt sig två oäkta barn och förmanade henne, Kajsa blev förbittrad på prästen.

Då Kajsa je hem från läsemötet hade hon vägen förbi där prästen bodde. Där stannade hon vid vägskalet och folket såg henne stå där å jöra konste å tekna å peka å spotta å svor. Di frågade henne va fö' hon joå så, jo sadē Kajsa, innan årets slut sa prästen ha en horonge mä, få, dä han sagt te me i dag å låtet me skämmas för hela församlingen å på läsemötet.

Men folket som hört va Kajsa sa de tänkte att dä va väl ändå omöjligt att en präst kunne "vöma" sig så.

Men det hände ändå att prästen fe ett barn te mä pian. Prästens fru blev rent ifrå sig å va alldeles förtvivlad. En syster bodde ute på landet. Hon reste dit, för att förvilla hennes tankar. hjälpte di åt att sätta upp en väv, så hon skulle ha något att sysselsätta sig med. Vävstolen hade di på andra våning. Så en dag då eftermiddagskaffet var färdigt fick di bud att di skulle gå ner å dricka kaffe.

4774

Ja sade prästfrun. Gå du ner och drick kaffe nu så väfer ja te du drucket kaffe så går ja sen ner, å då får du väfva, men ja ä nere. Ja systemen gick ner .

Men då hon kom ner tänkte hon dä ska inte hända, att hon inte ska gå ner å dricka kaffe på samma gång som vi, utan hon gick opp igen å skulle gå efter henne. Då hon öppnade dörren höll hon på å skulle hänga sig. Det var hennes uträkning fö hon inte ville gå ner på samma gång. En god vän till prästfrun skulle gifta sig med en bondson. Hon hade på något vis stött sig med Kajsa, för hon bodde nära där ja bodde. Sade Kajsa te henne, när du bleä gift ska du inte ha en gläa dag och det sägs att samma flicka ble sjuk lite efter di varit gifta och dog mycket ung, och att Kajsa sagt henne detta och så hände även det.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

23

Om barnet och hunden.

För många år sedan omkring 70 år eller 73 år sedan bodde i Boxaby en liten flicka hos sin moder Märta. Flickans namn var Stina. Deras lilla stuga låg lite i från Boxaby byggning

och kallades Lugnet. En kväll voro några pojkar församlade kring spelbordet, och brännvinskannen va bleven tom. Alla voro så upptagna med kortlapparna så ingen ville köra ätte brännvin, men alla ville ha å di vest inte vem di skulle få te å gå ätte. I Oglansryd där veste di att di fe hos en person. Nu fann en på i laget att di skulle be lilla Stina gå. Hon var då en flicka på tio år. Om hon je skulle hon få en riksdaler, då hon kom tebaka. mä brännvinet, di skulle salla ihop te dä, lägga ihop. Och en av pojkarna som va törstig je ner till den lilla stugan å bad Stina gå efter brännvin, en kanna och lovade henne riksdaler, då hon kom tebaka. Ja lilla Stina va inte glad åt att gå så sent som 10 på kvällen, men drängen lockade, och pengare drogo. Du springe snart sade han. Du ä igen på en timme å tänk tjena de en hel riksdaler på en timme. Ja sade han.

Ja sade hennes mor Märta, denna gång få du gå om du törs, för du får så mycke i riksdale, då ble te hel klänning te dig, och Stina fe kannan i näfven å penge te brännvinet å så sprang hon dit je då bra å hon möte älla, såg inget å då hon fått brännvinskannan fullbar det må lättasteg mot hemmet för hennes belöning hägrade i barnasinnet, men o, ve då hon kom lite förbi lagon å i alén mötte hon en stor svart hund med tungan hängande långt ner å eld brann i halsen på hunden. Lilla Stina blef förskräckt å skrek som hennes moder lärt henne bedja I Jesu namn går ja här fram, å många fler böner sprang hon å läste. Hunden stannade tvät om vägen, men rörde sig ej, å lilla Stina fortsatte å springa, men så ble hon så annatrött, å måste gå lite å, även va hon trött i armen, som hon hull brännvinskanna, för hon fe hålla henne högre å mera rak för hon inte skulle slö ut dess innehöll.

När hon kom hem te Boxsabygd va hon rent förbi å lemnade ifrån ifrån se kannan å fe beröm af drängora å dem som va samlade här. Nu Stina har du det vi lofvade di Stina tag det, men sade att om ni vill lofva mig 5 riksdale en annan gång komme ja då allri å gå ätte mer brännvin till varken er älla någon annan i hela mitt liv. Flickan var uppskakad, så di förstode att hon blett rädd för något, men hon sade inte då va, då va, för hennes moder hade sagt till henne att om hon någon gång ser något i spökväg eller något onaturligt, skulle hon inte tala om det för någon förr än dagen efter, då solen var gäen öpp, för om hon säger det genast, blir hon sjuk. (detta glömde inte Stina att

4774

att tala om, hon dog 1928 91 år gammal.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

—*—
26

Verser diktade af en ung man te en lidande jeft kvinna
med en gammal gubbe, (hon var ung.)

Var finns den man som ej mäd harm ä blygd
Ser en barbar förutan hjerta
Bereda sorg ä kval ä smärta
åt ongd, skönhettvett ä dygd.

Vem vågade ej gärna lif ä blod
Att skydda oskuld mot tyrannen
Och hämnas på den avundsjuke mannen
Blott hoppet livade ens mod.

En vink av dig och jenast för din fot
Ja vill mitt lif till offer bära
Och frälsa dig ditt rykte ä din ära (Dessa verser äro skrivna
Ifrån en svartsjuks gubbes knot. för en 90 ulla 100 år.)

Dock vredgas ej något emot dig
Och mot din plikt jag vågar yrka
Att se dig långt ifrån dig vörda
ack dig dyrka är allt värt till ja dristar mig.

Skriv endast på denna sida!

4774

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

28

Minnesvers.

Ja inga verser här kan skriva
Blott mitt namn te minne giva.

Förr så hade vi te minne, att vi stängde
Att vi stängde våra vänner inne
Men nu när allting går på tok
Så gömmer vi dem i en bok.

Gubben i Långhult.

En gammal gubbe, som man kan säga va ett orgenal, hade för vana att få ut i böjden omkring i gårarna ett pa da i veckan, Han hade inga ärenden nån stans utan di han tog sig va han fädades fram. Han säa inte ut någon mening, utan dä fe folket gissa sig till. En gång hade han besökt en by här i Ryssby församling, som heter Långhult. Där bodde fadern på den ena gården, å sonen på den andra. Nu hände det så, att der slaktades på gården som faän eller rättare sagt bonden bodde, och likaväl på den gården, som sonen bodde. Nä soen fe si dä sade han; ja sä ni slagta bå faänå sonen. Nä sade di vi slagta en gris. Å min son slagta en fåra. Ja dä skite en hon på. Dä å ändå sä di slagta bå faän å sonen.

Dagen efter det Sven va kommen hem, talade han om, att han va i "Långelt" i gåa, hä dä slagtrade di bå faän å sonen. Va han gick å vem han träffade, som hade sluta å kalva, så velle han byta, ty gubben hade ett torp, och därför hade han för dä mästa en stut, som han velle byta mä någon älla en kalf, si den han ä lika dan som min kalf stuthjelmete å dä bleä ett pa granna stuta. Så bestämde han mä vem han träffade, att di sulle

4774

gå dit på söndagen å se hans stut ella kalf, så di kunne byta. Så om söndagane kunne dä komma en del kära. Hans gumma unrade va i hela världen di velle. Så sade di att di vill träffa Sven. Ja, han är inte hemma, han je bött kl.5 i da, å sa han skulle gå hinsian sjön å byta lött *en* stut, men va han je vet inte ja, som tyckte dä va bäst å knalla i väg innan dä kom förmånga hem. För han fe ovett af sin gumma för han dro dit så möät fölk, å lurade dem mä sett hams å prat När han kom hem sade hans gumma hur många dä vatt å letet ätte hönöm, ha di dummelonsana, behöfde di komma alla i da.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

30

4774

Anekdot.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

31

Det berättas att då va en gubbe, som skulle köra te kvarn. Så hingde han en annan gubbe, som ba en pöse på ryggen. Den gubben, som köde stannade å lät den andre åka, men han satte sig opp på lasset å lät pösen ligga på axlen. Då sade den, som köde; lägg å de pösen å set inte å ha den på axlen . Då få ja väl skönna få å göra. Då va väl bra, att ja feck åka utan pösen sa åka må. Han trodde, att då han hade pösen på axlen va då bara han själv som åkte. Pösen trodde han, att han bar.

4774

Anekdot.LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

32

En bonde skulle köra af mä ett lass mäll.
Nä han kom ut på stora vägen står där en pojke, som skall gå till
kvan mä en pempling kornfå ja åka, sa pojken jadasorrate, saä
gubben, då få du upp mä de på lasset, men pojken satte se bakötte
så lågt så han asade bakdelen på stöflorna å då skrapade å slet
på dem. Då sa bonnen te honom; akta stöflarna, du slite opp dem.
Ja då gör ingenting föä ja ha länt dem, Pojken töckte de va inte
så noa, då då inte va hans stöfla, utan han länt dem.

Ängelby fm., Sm.
uppt. av Maria Hans
1932

4774

Den stolta herrgårdsfrun och H:n Onde.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

33

De gamle har berättat att på en stor herrgård i Småland bodde för många år sedan ett herrskap. Frun var stolt och högfärdig, illa omtyckt af tjenana. Det enda hon ville var dansa. Hon hade därför ofta dans på herrgården.

Hennes man var äldre än hon och ville inte hålla på att föra ett sådant lif. Ja, sade hans fru, kamma mig och spegla mig! å dansa äro mitt stösta nöje, å det gör ja så länge ja lever, antingen du far, är med på det eller ej. Ja är inte såld till dig.

Men en dag i skumningen kom ett sjuss mäd två svarta hästa å körde fram te stora trappan. Drängen som även såg sjusset, skyndade sig å gå fram å ta emot hästana, men döm om hans förvåning, då han ej såg varken hästar ella vagn ve trappan. Och han var mitt på trappan, på gården då sjussen stannade ve stora trappan. Drängen tyckte att någon ropade på honom efter sig å vred sig om, men då han såg mot trappan ve stora ingången fanns inget sjuss ella hästa. Han sprang in i köket å frågade kammespian, om då va kommet främmat å om hon sitt sjussen. Nä di hade varken sitt sjuss ella hade fått främmat, Ja kom ut nu i frå sängkammaren å frun hon sete å kamma se mitt fö spegeln.

4774

Drängen trodde henne ej utan ba ,han skulle få titta i nyckelhålet
te sängkamman å se, det fêk han göra. Å va han där fek se glönde
han aldrig. Han såg hornpelle själv stå å kamma henne så bloän
rann, å det såg äfven kammespian å sprunge förskräckta ner å
talade om va di sett. Pian blef sjuk å drängen saås ble unnelig
Det underlig sjuss hade hämtat frun.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

34

Dagsverkarna och rättaren.

För många år sedan var det en rättare på Stensnäs Herregård, som hetade Gustav Lindblom. En dag var rättare Lindblom ute på åkern å så åtta potatisplockana. Nu va då så att då va ett par utå drängarna som hade horn i sian te rättan, och nå vällingakloclan ringde framme på gården te middagen, va både rättare Lindblom å dagsverkana på pereakern.

Nå klockan började ringa, började den ena drängen sjunga. Gustav Lindblom kom in, kasta hackan å spring, ty det lät som om klockan sagt så, då hon ringde. Rättare Lindblom blev ju arg men sade inget.

Nå di kom ut vid middagen va ju alla samlade ve klockan igen, va då en som höll må Lindblom, som började sjunga. Nå klockan ringde. sjöng han(Gustav Lindblom kom ut, se ätte stuta å trut, Gustav Lindblom kom ut, se ätte stuta å trut,) Då va te å hjälpa Lindblom må för att han mente, att han mente att drängarna skulle få igen stuta å trut. Då fe di ta för va di velle. Där var alltid möcke folk att dagsverka för i tiden på så stora gods.

Å den tiden dagsverkade alla torpane, både di som hade di store

1774

torpen å di som hade de små torpen. Där kunne va en 10 till
15 stycken dränga, gubba, flickor älla gummor att dagsverka var
dag för sina hem.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

36

4774

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

37

Vaggvisa.

Bocken sto i Brunnen å hade bla i munnen
Näcken je på ången å slädde
Kajsa hon räfsade, å kråkene dro lille busekise
Han je å köde på.

Nu ska Greta nanna snäll, men moä ä i lagon
Faä han ska komma i kväll, men inte nu på dagen
Sov nu sött barnett, mitt, änglar vi dig vakar.

Nanna dussa lilla ban, mor hon vi dig vaka
Sof nu gott min lilla vän dröm om far å mor min vän
Å mor hon ~~sjunger~~ vid din säng
Å ständigt vi dig vakar
Sof nu gott min lilla vän, din mor hon hos dig vakar.

En gammal visa.

Goddag min sköna flicka, din skäl vill jag dricka
En gång eller två emedan jag är färdig att lyfta
Mina ankar, och sträcka mina segel ~~och~~ resa härifrån.

Räcker du mig handen så gifver ja dig ringen
Så förlova vi oss, ty förlovningstiden
Den är ju snart förliden
Har du en vän på böljan blå, han sviker aldrig dig.

Har du en vän på böljan blå, tänk aldrig mera på den
för han kommer ej igen, ty de sjömännens tankar
Så vitt i världen vankar
De älska flickor öfverallt, i städer och på land.

Din kärlek är ej brinnande, din kärlek är ej brinnande
Det hör jag uppå dig, ty du har haft en annan
Allt mädan jag var borta, som ~~ta~~ ^{gitt} har
Det bästa av kärleken ~~har jag~~ ^{har jag} ~~hos dig~~ ^{hos dig}

4774

Nej jag vill inte hafva en sådan, en bedragare
En sådan en som du
Förr skall mitt huvud krossas bland havets blåa böljor
Och kroppen sönderslitas
Bland bränningar och skär.

Har någon lust att veta vem denna visan skrivit
Och vad den handlar om
Så haver det en yngling, som böljerna har plöjt
Och som förskjuten blivit utaf sin lilla vän.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

39